

MAURICE LEBLANC

ARSENE LUPIN

LUPIN GENTLEMAN

OSM ÚDERŮ HODIN

x·y·z

MAURICE LEBLANC

**OSM ÚDERŮ
HODIN**

ARSENÉ LUPIN – LUPIČ GENTLEMAN

MAURICE LEBLANC

**OSM ÚDERŮ
HODIN**

Těchto osm příběhů mi kdysi vyprávěl Arsène Lupin, který je přisuzoval jednomu ze svých přátel, knížeti Réninovi. Ale podle průběhu, postupu, gest, a dokonce charakteru postav mi přijde nemožné nespojovat tyto dvě osoby v jednu. Arsène Lupin je člověk s bujnou fantazií, jenž je schopen nehlásit se k některým svým dobrodružstvím nebo si naopak přisvojovat jiná, jejichž hrdinou ve skutečnosti nebyl. Ať celou věc posoudí sám čtenář.

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013
Translation © Jiří Žák, 2013

ISBN 978-80-7388-747-6

NA VRCHOLU VĚŽE

Hortensie Danielová pootevřela okno a zašeptala:

„Jste tam, Rossigny?“

„Jsem tady,“ pravil hlas ozývající se ze záhonu růží dole u zdi zámku.

Hortensie se trochu víc vyklonila a spatřila poměrně tlustého muže, jenž k ní zvedal širokou brunátnou tvář rámovanou příliš světlým vousem.

„Tak co?“ zeptal se.

„Včera večer jsem měla dlouhý rozhovor se strýčkem a tetou. Naprosto rozhodně odmítli podepsat převod posláný mým notářem a vrátit mi věno, které můj manžel rozházel před svou internací.“

„Váš strýc si ten sňatek přál a nese odpovědnost za podmínky té smlouvy.“

„To je teď jedno. Říkám vám, že odmítl...“

„Takže?“

„Takže jste rozhodnut mě unést?“ zeptala se se smíchem.

„Víc než kdy jindy.“

„Ale nezapomínejte, že to proběhne ve vší počestnosti.“

„Udělám všechno, co budete chtít, víte přece, že jsem do vás blázen.“

„Jenomže, bohužel, já do vás blázen nejsem.“

„Nežádám, abyste do mě byla blázen, ale jen abyste mě aspoň trochu milovala.“

„Trochu? Chcete toho moc.“

„Tak proč jste si vybrala mě?“

„Náhodou. Nudila jsem se... Mému životu chybělo vzrušení... Tak to riziko podstoupím... Tumáte, tady jsou moje zavazadla.“

Spustila dolů obrovskou koženou tašku, kterou Rossigny chytil do náruče.

„Kostky jsou vrženy,“ zašeptala. „Počkejte na mě u auta na křižovatce do If. Přijedu na koni.“

„Hrome! Nemůžu přece unést vašeho koně!“

„Vrátí se sám.“

„Výborně... A mimochodem...“

„Co?“

„Kdo je to ten kníže Rénine, který je tady už tři dny a nikdo ho nezná?“

„Nevím. Strýček ho potkal u přátel na lovu a pozval ho na návštěvu.“

„Moc se mu líbíte. Včera se s vámi dlouho projížděl. Něco se mi na něm nezdá.“

„Za dvě hodiny opustím zámek ve vašem doprovodu. Skandál pravděpodobně zchladí touhy Serge Rénina. Ale už jsme toho namluvili dost. Nemůžeme ztrácet čas.“

Chvilí pozorovala Rossignyho, jak kráčí směrem k opuštěné aleji v parku a ohýbá se pod tíhou tašky. Potom zavřela okno.

Venku, daleko v parku, zatroubila fanfára lesních rohů budíček. Smečka psů začala zuřivě štěkat. Dnes ráno začaly na zámku La Marèze hony. Každý rok milovník honitby hrabě d'Aigleroché s manželkou pozvali několik přátel z okolních zámků.

Hortensie pomalu dokončila toaletu, oblékla se do mužských šatů, které ještě víc akcentovaly její pružnou postavu, na hlavu si nasadila plstěný klobouk, jehož široký okraj rámoval její nádhernou tvář s rusými vlasy, a sedla si k psacímu stolu, aby napsala strýčkovi, panu d'Aigleroché, dopis na rozloučenou, který mu měl být předán dnes večer. Nebylo lehké ho napsat. Několikrát začala, ale nakonec ho stejně nedokončila.

„Napíšu mu později,“ řekla si, „až ho přejde hněv.“

A vydala se do velké jídelny.

V obrovském krbu hořela tlustá polena. Zdi zdobily pušky a karabiny. Odevšad přicházeli hosté a vítali se s hrabětem d'Aigleroché, jedním z oněch těžkopádných venkovských šlechticů s mocnou šíjí, žijících jenom lovem. Stál u krbu a se všemi si Źukal skleničkou šampaňského.

Hortensie ho roztržitě políbila.

„Copak se děje, strýčku? Obvykle jste tak zamračený...“

„Nu což,“ odpověděl, „jednou za rok si člověk může přece dovolit trochu se uvolnit...“

„Ale teta vás bude hubovat.“

„Tvoje teta má migrénu a dolů nepřijde. Ostatně,“ dodal nabručeně, „to se jí netýká... A tebe ještě méně, holčičko.“

K Hortensii přistoupil kníže Rénine. Byl to mladý, velmi elegantní muž s hubenou a poněkud pobledlou tváří, jehož oči měly ten nejněžnější, ale zároveň nejtvrdší, nejmilejší i nejironičtější výraz.

Před dívkou se uklonil, políbil jí ruku a řekl:

„Připomínám vám váš slib, madam.“

„Můj slib?“

„Ano, domluvili jsme se, že budeme pokračovat v naší krásné včerejší projížďce a že navštívíme ten starý opuštěný dům, který vás tak přitahuje... Myslím, že se mu říká Halingre.“

Poměrně suše mu odpověděla:

„Je mi to moc líto, pane, ale to by byl dlouhý výlet a já jsem trochu unavená. Jenom objednu park a vrátím se zpátky.“

Zavládlo mezi nimi krátké ticho a pak na ni Serge Rénine upřeně pohlédl a s úsměvem jí řekl tak, aby to slyšela jen ona:

„Jsem si jist, že slovo dodržíte a že mě přijmete jako doprovod. Bylo by to lepší.“

„Pro koho? Pro vás, vidíte?“

„Ujišťuji vás, že pro vás taky.“

Hortensie lehce zčervenala a namítla:

„To nechápu, pane.“

„Žádná záhada v tom není. Cesta je půvabná a zámek Halingre zajímavý. Žádná jiná projížďka vám nepřinese takové rozptýlení.“

„Sebevědomí vám nechybí, pane.“

„Ani tvrdohlavost, madam.“

Podrážděně mávla rukou, ale neodpověděla. Otočila se k němu zády, stiskla několik rukou a odešla.

Dole pod venkovním schodištěm držel podomek uzdu jejího koně. Vyhoupla se do sedla a rozjela se směrem k lesu, jímž pokračoval park.

Vzduch byl čerstvý a vládlo bezvětří. Listy stromů se skoro ani nepohnuly a skrz ně bylo vidět modré nebe bez mráčku. Hortensie jela krokem křivolakou alejí, která ji asi za půl hodiny dovedla k úžlabině, z níž vedl prudký sráz k hlavní silnici.

Zastavila se. Všude bylo ticho. Rossigny zřejmě vypnul motor a schoval auto za křoví rostoucí kolem křižovatky do If.

Hortensii od ní dělilo asi pět set metrů. Po chvilce váhání sesedla, přivázala koně nedbale ke keři, tak aby se mohl bez velkého úsilí osvobodit a vrátit se do zámku, potom si přes hlavu přehodila tmavohnědý dlouhý závoj, který jí spadl až na ramena, a vykročila vpřed.

Nemýlila se. Za první zatačkou spatřila Rossignyho. Ten se k ní rozběhl a odvedl ji do mlází.

„Rychle! Rychle! Bá! jsem se, že budete mít zpoždění... Nebo si to rozmyslíte... Ale teď jste tady! Je to možné?“

Usmála se.

„Jste šťastný, že děláte takovou hloupost?“

„Samozřejmě že jsem šťastný! A vy budete taky, přísahám!“

„Možná. Ale já hlouposti nedělám.“

„Jak myslíte, Hortensie. Ale uvidíte, že váš život bude jako pohádka.“

„A vy budete půvabný princ, že?“

„Budete mít veškerý luxus, veškeré bohatství...“

„Nechci ani luxus, ani bohatství.“

„A co tedy chcete?“

„Šťěstí.“

„Za vaše štěstí ručím.“

Zasmála se.

„Trochu pochybuji o kvalitě štěstí, které mi můžete nabídnout.“

„Uvidíte... uvidíte...“

Kráčeli k automobilu. Rossigny celou cestu koktal rozčilením. Nastoupil do auta a nastartoval. Hortensie nastoupila za ním a přehodila si přes ramena široký plášť. Vyjeli po úzké cestě vedoucí ke křižovatce. Rossigny přidal rychlost, ale vzápětí dupl na brzdou.

Z lesa po jejich pravici se ozval výstřel a auto začalo kličkovat po silnici.

„Praskla přední pneumatika!“ zvolal Rossigny a vyskočil ven.

„Nic neprasklo!“ vykřikla Hortensie. „Někdo na nás vystřelil!“

„Co to říkáte, drahoušku? To přece není možné.“

V tu chvíli se ozvaly dvě rány a z hloubi lesa se k nim donesla ozvěna dalších dvou výstřelů.

Rossigny procedil mezi zuby:

„Zadní pneumatiky jsou zničené! Proboha, co je to za banditu? Jestli ho dostanu...“

Vyšplhal se na násep vroubíci silnici. Nikde nikdo. Husté křoví bránilo v rozhledu.

„Sakra! Sakra!“ zaklel. „Měla jste pravdu... Někdo na auto střílel. To už je moc! Zůstaneme tady trčet několik hodin! Musím opravit tři pneumatiky... Ale co to děláte, drahoušku?“

Dívka rovněž vystoupila z auta a celá rozrušená k němu přiběhla.

„Jdu pryč...“

„Ale proč?“

„Chci to vědět. Stříleli na nás. Kdo? Chci to vědět...“

„Nenechávejte mě tu samotného, prosím vás...“

„Myslíte, že tu na vás budu čekat několik hodin?“

„Ale co náš odjezd? Naše plány?“

„Zítřka... Promluvíme si o tom... Vraťte se do zámku, odvezte zavazadla...“

„Prosím vás... prosím vás... To přece není moje chyba. Vypadá to, že se na mě zlobíte.“

„Nezlobím se na vás, ale když nějaký muž unáší ženu, musí být připraven na nejhorší, můj drahý. Brzy na shledanou.“

Utíkala pryč. Měla štěstí, její kuň tam ještě byl. Rozjela se tryskem opačným směrem, než ležel zámek La Marèze.

Neměla nejmenší pochybnosti: Ty tři výstřely na ně vypálil kníže Rénine...

„Byl to on!“ mumlala bez sebe vzteky. „Byl to on. Nikdo jiný by si něco takového netroufl.“

Copak ji s úsměvem nevaroval?

„Jsem si jistý, že přijdete. Budu na vás čekat.“

Rozplakala se vzteky a ponížením. Kdyby se v tu chvíli ocitla tváří v tvář Sergi Réninovi, uškrtila by ho.

Před ní se táhla drsná a pitoreskní pahorkatina, korunující sever departementu Sarthe, jemuž se říká Malé Švýcarsko. Strmé svahy dívku často přinutily zpomalit a udělat několikakilometrovou zajíždku, aby se dostala k vytčenému cíli. Ačkoliv její elán pomaličku vyprchával a docházely jí fyzické síly, vztek na Serge Réнина přetrvával. Zlobila se na něj nejen kvůli tomu neodpustitelnému činu, jehož se dopustil, ale také kvůli tomu, jak se k ní v posledních třech dnech choval, kvůli tomu, jak za ní chodil, jak byl sebejistý a přehnaně slušný.

Blížila se. Na konci údolí se tyčily staré zámecké zdi obývané ještěrkami a porostlé mechem a divokou trávou. Za nimi byla vidět zámecká zvonice a několik oken se zavřenými okenicemi. Byl to zámek Halingre. Jela podél zdi a pak zabočila do půlkruhového prostoru před hlavní branou. Serge Rénine tam stál vedle svého koně a čekal na ni.

Seskočila na zem, a když jí vykročil vstříc s kloboukem v ruce a začal jí děkovat, že přijela, vykřikla:

„Především vám chci říct pár slov, pane. Před chvílí došlo k neodpustitelnému činu. Někdo třikrát vystřelil na automobil, ve kterém jsem seděla. Byl jste to vy?“

„Ano.“

Zarazila se.

„Takže se přiznáváte?“

„Položila jste mi otázku, madam, a já na ni odpověděl.“

„Ale jak jste se opovážil? Jakým právem?“

„Neuplatňoval jsem žádné právo, madam. Plnil jsem jen svou povinnost.“

„Opravdu? A jakou povinnost?“

„Chránit vás před mužem, který se vám chystá zničit život.“

„Pane, zakazuji vám takhle mluvit. Za své činy odpovím jen já sama. A k útěku jsem se rozhodla naprosto svobodně...“

„Madam, dnes ráno jsem vyslechl rozhovor, který jste vedla z okna s panem Rossignym, a nezdálo se mi, že by vaše rozhodnutí bylo rozhodnutím vašeho srdce. Uznávám, že jsem se choval nevhodně a poněkud brutálně, a pokorně se za to omlouvám, ale i za cenu, že mě budete považovat za hrubiána, jsem vám chtěl dopřát pár hodin, abyste si to všechno mohla ještě promyslet.“

„Všechno jsem si promyslela, pane. Když se k něčemu rozhodnu, tak své rozhodnutí neměním.“

„Ale měníte, madam. Jste tady, a ne tam.“

Dívka upadla na okamžik do rozpaků. Hněv vyprchal, hleděla na Rénina s úžasem, jaký člověk cítí tvář v tvář lidem schopným spáchat cokoliv neočekávaného, i věci ušlechtilé a nezištné. Naprosto jasně si uvědomovala, že Renine jednal bez postranních úmyslů a že to od něj nebyla vypočítavost, ale, jak říkal, galantní povinnost muže vůči ženě, jež si zvolila špatnou cestu.

Renine jí velmi potichu řekl:

„Vím toho o vás málo, madam, ale dost na to, abych toužil prokázat vám službu. Je vám šestadvacet a jste sirotek. Před sedmi lety jste se provdala za synovce hraběte d'Aigleroché. To byl člověk poněkud bizarního ducha, poloviční blázen a musel být zavřen do ústavu, proto jste se nemohla rozvést. A protože manžel rozházal vaše věno, jste přinucena žít se strýcem. Prostředí je to smutné. Hrabě si s hraběnkou vůbec

nerozumí. Kdysi hraběte opustila jeho první žena a uprchla s prvním hraběnciným manželem. Oba podvedení manželé se rozhodli spojit své osudy, ale v manželství našli jen zklamání a výčitky. Trpíte tím nevinně i vy. Jedenáct měsíců z dvanácti vedete monotónní, omezený a osamělý život. Jednoho dne jste se seznámila s panem de Rossignym, který se do vás zamiloval a navrhl vám, abyste s ním utekla. Nemilujete ho, ale nuda, ubíhající mládí, potřeba něčeho nečekaného, touha po dobrodružství... Zkrátka, souhlasila jste, že se necháte unést, s naivní nadějí, že skandál vašeho strýce přinutí se s vámi vyrovnat a zabezpečit vám nezávislý život. To je situace, v jaké se nyní nacházíte. Musíte se rozhodnout. Buď se odevzdáte do rukou pana Rossignyho... nebo se svěříte mně.“

Zvedla k němu zrak. Co tím chtěl říct? Co znamená tato nabídka, kterou pronesl vážně jako přítel, jenž nežádá nic jiného, než jí být nápomocen?

Po krátkém mlčení vzal oba koně za uzdu a přivázal je. Potom začal zkoumat těžkou bránu, jejíž obě křídla byla křížem zatlučena dvěma prkny. Na ceduli datované před dvaceti lety stálo, že do zámku je zakázaný přístup.

Rénine vytrhl jeden železný sloupek podpírající mříž u brány a použil ho jako páku. Shnilá prkna povolila. Pod jedním z nich byl zámek, který se Rénine pokusil otevřít zavíracím nožem, vybaveným řadou čepelí a nástrojů. O minutu později se brána otevřela a jejich očím se naskytl pohled na bující kapradí, táhnoucí se až k chátrající budově, již mezi čtyřmi věžemi dominovala jakási vyhlídka, vybudovaná nad centrální věží.

Rénine se otočil k Hortensii.

„Nic vás nenutí ke spěchu,“ řekl. „Rozhodněte se večer, a jestli se panu Rossignymu podaří vás podruhé přesvědčit, přísahám na svou čest, že vám v cestě stát nebudu. Ale do té doby mě poctěte svou přítomností. Včera jsme chtěli navštívit tento zámek, tak ho teď navštivme, ano? Stejně nějak musíte strávit čas, a já si myslím, že to bude docela zajímavé.“

Měl zvláštní způsob, jakým si získával u lidí poslušnost. Jako kdyby zároveň přikazoval a prosil. Dívka se ani nepokusila překonat malátnost, v níž se její vůle pomaličku rozplývala. Kráčela za ním k centrálnímu, napůl zbořenému schodišti, na jehož konci se nacházely dveře, rovněž zatlučené dvěma prkny.

Rénine postupoval stejně jako u brány a za chvíli vyšli do velkého vestibulu s černobílou dlažbou, zařízeného starobylými příborníky a kostelními svícny a vyzdoběného dřevěným erbem, na němž byl zobrazen orel zatínající drápy do skály. Všude byly pavučiny, které visely rovněž na protějších dveří.

„Ty určitě vedou do salonu,“ řekl Rénine.

Jejich otevření tentokrát nebylo tak snadné a Rénine musel nakonec jedno z křídel vyrazit ramenem.

Hortensie neproněsla jediné slovo. S úžasem sledovala jeho počínání, ale dokonale se ovládala. Rénine však uhodl její myšlenky, otočil se k ní a vážně řekl:

„Je to pro mě dětská hra. Býval jsem zámečnickem.“

Hortensie mu stiskla paži a zašeptala:

„Poslouchejte.“

„Co?“ zeptal se.

Zesílila stisk a přinutila ho zmlknout.

Vzápětí Rénine rovněž zašepтал:

„Skutečně, to je zvláštní.“

„Poslouvejte... poslouvejte...“ opakovala Hortensie s úžasem. „Je to možné?“

Odněkud zblízka slyšeli nějaký ostrý zvuk, jakési pravidelné úderý: stačilo pozorně poslouchat a uvědomili si, že je to tikání hodin. Ano, opravdu, hluboké ticho tmavého salonu skutečně narušovalo pomalé tikání, rytmické jako u metronomu, které vydávalo těžké mosazné kyvadlo. Ano, to bylo ono. Nic na ně nemohlo zapůsobit víc než to odměřené pulzování malého mechanismu, jenž dál žil v mrtvém zátku... Jakým zázrakem? O jaký nevysvětlitelný fenomén šlo?

„Ale vždyť sem přece nikdo už dávno nevstoupil...“ zašepтал Hortensie, která se stále ještě neodvažovala promluvit nahlas.

„Nikdo.“

„Je možné, aby ty hodiny šly dvacet let, aniž by je někdo natahoval?“

„Není.“

„Tak jakto že jdou?“

Serge Rénine otevřel tři okna a rozrazil okenice.

Nacházeli se skutečně v salonu, v němž nebylo ani stopy po nějakém nepořádku. Křesla stála na svém místě. Nechyběl ani kousek nábytku. Lidé, kteří místnost co nejútulněji zařídili, odtud odešli a nic si s sebou neodnesli. Ani knihy, které četli, ani drobné umělecké předměty seřazené na stolech a na poličkách.

Rénine začal zkoumat staré hodiny uzavřené ve vysoké zdobené skříni, opatřené oválným okénkem, za nímž byl vidět disk kyvadla. Když skříň otevřel, spatřil, že závaží visí až úplně dole.

V tu chvíli se z hodin ozvalo cvaknutí a pak hodiny začaly osmkrát odbíjet. Tón to byl tak vážný a hluboký, že na něj dívka neměla nikdy zapomenout.

„Jaký zázrak!“ zašeptala.

„Skutečně zázrak,“ řekl Rénine, „protože mechanismus je velmi jednoduchý a hodiny mohou jít maximálně týden.“

„Nevšiml jste si něčeho zvláštního?“

„Ne, ničeho... Nebo aspoň...“

Naklonil se a ze dna skříně vytáhl kovovou trubici, kterou závaží zakrývala.

„Dalekohled,“ řekl zamyšleně. „Proč by tu někdo schoval dalekohled? A vytažený... To je divné... Co to znamená?“

Hodiny začaly odbíjet podruhé. Ozvalo se znovu osm úderů. Rénine zavřel skříň a s dalekohledem v ruce pokračoval v prohlídce místnosti. Široké prosklené dveře vedly ze salonu do mnohem menšího pokoje, zařízeného jako kuchárna, v němž se nacházela prázdná vitrína na pušky. Vedle vitríny visel kalendář s datem pátého září.

„Ach,“ vykřikla Hortensie, „stejné datum, jaké je dnes. Listy jsou vytrhané až do pátého září, dnes je tedy výročí... Jaká neuvěřitelná náhoda!“

„Neuvěřitelná,“ souhlasil Rénine. „Výročí jejich odjezdu... Dnes je tomu dvacet let.“

„Uznejte, že to je naprosto nepochopitelné.“

„Ano, je... Samozřejmě... Ale přesto...“

„Něco vás napadlo?“

Odpověděl až po několika vteřinách:

„Co mi vrtá hlavou, to je ten ukrytý dalekohled, odložený na poslední chvíli... K čemu sloužil? Z oken v přízemí jsou vidět jenom stromy v zahradě a totéž zřejmě platí i pro ostatní okna. Nacházíme se tu v údolí a žádný obzor tu není vidět... Aby člověk mohl dalekohled použít, musel zřejmě vystoupit až úplně nahoru. Půjdem tam taky?“

Hortensie ani na okamžik nezaváhala. Tajemství, které toto dobrodružství provázelo, natolik dráždilo její zvědavost, že netoužila po ničem jiném než následovat Rénina a pomáhat mu v jeho pátrání.

Vystoupili tedy po hlavním schodišti do druhého patra, kde se nacházelo odpočívadlo a kde začínalo točité schodiště vedoucí na vyhlídku.

Nahoře byla sice venkovní terasa, ale uzavřená více než dvoumetrovou zdí.

„Muselo tu být cimbuří, které později zastavěli,“ poznamenal Serge Rénine. „Kdysi se tu musely nacházet i střilny, ale ty jsou zazděné.“

„Každopádně i tady je nám dalekohled k ničemu, musíme se vrátit dolů.“

„Já váš názor nesdílím,“ řekl Rénine. „Logicky tady musí být nějaký průzor, aby se mohl dalekohled použít.“

Vyšvihl se nahoru na zeď a zjistil, že odtamtud je vidět celé údolí a park, jehož vysoké stromy ohraničovaly obzor. Poměrně daleko na zalesněném pahorku spatřil jakousi položřícenou nízkou věž napůl zarostlou břečťanem. Nacházela se ve vzdálenosti přibližně sedm nebo osm set metrů.

Rénine pokračoval v průzkumu. Celý problém podle něj spočíval v použití dalekohledu a dal by se okamžitě vyřešit, kdyby zjistil způsob, jakým se používal. Prohlédl si postupně všechny střílny. Jedna z nich, nebo spíš místo, kde se jedna z nich kdysi nacházela, přilákalo jeho pozornost. Uprostřed vrstvy sádry, kterou použili k zazdění střílny, byla prohlubeň naplněná hlínou, v níž rostla tráva.

Rénine trávu vytrhl, vydloubal hlínu a odhalil otvor o průměru asi dvacet centimetrů, procházející celou zdí. Když se k němu sklonil, zjistil, že je úzký a hluboký a že lze skrz něj dohlédnout až k věži porostlé břechtanem.

V otvoru byla drážka, do níž dalekohled zapadl tak přesně, že s ním prakticky nešlo vůbec pohnout.

Rénine otřel čočky na obou stranách a přitom si dával pozor, aby dalekohled nerozostřil. Pak k němu přiložil oko. Zůstal tak pozorně a mlčky stát asi třicet nebo čtyřicet vteřin a potom rozrušeným hlasem řekl:

„To je příšerné... Skutečně příšerné.“

„Co je tam?“ zeptala se dívka úzkostlivě.

„Podívejte se sama.“

Sklonila se, ale obraz měla rozostřený, takže si musela dalekohled nastavit na svůj zrak. Vzápětí se zachvěla.

„Jsou tam dva strašáci, že? Na vrcholu té věže. Ale proč?“

„Dívejte se,“ opakoval, „dívejte se pořádně. Vidíte pod klobouky... ty obličej.“

„Och!“ řekla slábnoucím hlasem. „To je hrůza!“

Kulaté zorné pole dalekohledu nabízelo jako světelná projekce tento pohled: Horní plošina polorozbořené věže, jejíž zeď byla v nejvzdálenějším bodu nejvyšší, tvořila ja-